

PROPADLÍCI

Petr Heteša

Od autora bestsellerových knih Zajatci a Vetřelci z Minecraftu

PROPADLÍČI

Petr Heteša

 C PRESS

Brno
2015

Propadlíci

Petr Heteša

Ilustrace: Petr Heteša

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Sazba a grafická úprava: Věra Mleczková

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Tisk: CENTA spol. s r.o.

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0952-6

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 23601.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

I.

HLADOMORNA

1.

Chinooka utíkala tak rychle, že se téměř vznášela nad zemí a její ohnivé vlasy za ní divoce plály jako skutečné plameny. Belphor jí nestačil. Byl o něco menší a měl tudíž i kratší nohy. Cáry hustých pavučin visící na kamenných kvádrech klenuté chodby pak za nimi vlály, jako by se po sto letech opět probudily k životu.

„Počkej, nestačím ti,“ zavolal zadýchaně Belphor, svírající na prsou rubínovou lahvičku.

Chinooka se na chvíli zastavila. Belphor doběhl k ní a opřel se zády o kamennou zeď.

„Ti říkám, že tady už prchat nemusíme. Neviděl nás. Zdrhli jsme zadem dřív, než stačil otevřít dveře,“ řekl zadýchaně.

„A co když vidí přes dveře?“ zeptala se Chinooka a prohrábla si hustou hřívu svých červenooranžových vlasů.

„Agalyar? Prosím tě, ten je rád, že vidí půllitrovou kádinku. A to ještě musí být z černého opálového skla. Buď v klidu. Spíš mám obavy z těchhle,“ řekl a ukázal nahoru na zaklenutý strop.

Netopýři visící hlavami dolů nespali, ale sledovali je svýma malýma kulatýma očičkami a Belphorovi se dokonce zdálo, jako by se šklebili. Chinooka zvedla hlavu.

„Ti jsou v poho. Ti kecat nebudou. Domluvím to s Lyolou.“

„Ona se s nima zná?“

„Jasně. Jsou to ještě mláďata. Ona je krmí. Poslechnou ji na slovo.“

Belphor se rozhlédl po chodbě.

„Na první odbočce doleva, pak je jedenáct schodů nahoru a průchod k ubytovně.“

„Myslíš, že bude otevřena?“ zeptala se Chinooka.

„Nebude. Ale já znám kód. Pojd’.“

Chytl ji za ruku a vydal se dopředu. Teď už žádným úprkem, ale obyčejnou procházkovou chůzí.

Bylo to přesně, jak říkal. Doleva, pak jedenáct schodů a potom konečná v podobě cihlové neomítnuté zdi.

„Tohle moc nevypadá na nějaký dveře,“ prohodila Chinooka, když to spatřila.

„Neboj, jsou. A víme o nich jenom my z alchymie,“ prohlásil hrdě Belphor a postavil se před stěnu.

Pak se postupně dotknul ukazováčkem devíti různě umístěných cihel.

„A je to hotový,“ řekl s uspokojením.

Ovšem nic se nestalo.

„Nezdá se mi,“ zavrčela Chinooka.

Belphor na to neřekl nic a jenom znova zopakoval postup. Devět doteků na devět cihel. Žádný výsledek.

„Dyť jsi říkal, že znáš kód,“ řekla netrpělivě Chinooka.

„Včera byl změněn,“ ozvalo se jim za zády.

Ztuhli. Krve by se v nich nedořezal. Pak se oba pomalu otočili. Vysoká postava Agalyara stála od nich pouhé tři metry. Vrásčitý, jakoby poleptaný obličej v barvě popela orámovaný dlouhými rovnými šedivými vlasy. Antracitově černé oči protkané zlatými žilkami je téměř propalovaly.

Chinooce se v hlavě vařil mozek. Napadlo ji, že měla použít poslední znalosti z hodiny Samycy. Vycenit zuby, proměnit se v šelmu a proklouznout kolem překvapeného Agalyara dřív,

než by poznal, kdo vlastně je. Jenže zrovna tuhle hodinu magie většinou prokecala s Rolyfyrem a je možné, že jí něco uteklo. Možná by dokázala ještě šelmí ocas a uši, a tím by skončila. A to by byl teprve trapas.

Na rozdíl od ní Belphor nepřemýšlel o ničem podobném, pouze o tom, že opět spadl do průšvihů.

„Tak děcka, co máte?“ zeptal se Agalyar, když si dostatečně vychutnal jejich úžas a natáhl k nim ruku s dlouhými kostnatými prsty omotanými vystupujícími žilami jako kořeny stromů.

Nesnášeli oslovení *děcka* a Agalyar to moc dobře věděl.

„Nic..., co bysme jako měli?“ zareagovala jako první z přistižené dvojice Chinooka.

Alchymista se mírně pousmál (alespoň tak pochopila změnu v jeho poleptaném obličejí) a přesunul svůj zrak na Belphora, který téměř nedýchal.

„Ani náš mladý učedník nic nemá?“

Belphor místo odpovědi natáhl ruku s rubínovou lahvičkou a Chinooce nezbylo nic jiného než protočit své nádherné zelené oči s jantarovými zorničkami. Starý alchymista si ji vzal a prozkoumal drobným písmem vyleptaný nápis.

„Děcka...,“ vychutnával si to oslovení, „kolikrát jsem vám už říkal, že drogy jsou svinstvo?“

„Mysleli jsme, že je to iontovej nápoj,“ zadrmlila Chinooka.

„Jo?“ zakroutil nevěřičně hlavou Agalyar. „Chceš, aby ti na zádech narostl hustý pruh srsti?“

„Možná bych byla ještě hezčí, než jsem teď,“ usmála se na něj Chinooka se snahou starého alchymistu obměkčit.

Ten se ještě jednou zadíval na lahvičku, pak se rozmáchl a prudce jí mrštil směrem k nim. Proletěla jim nad hlavami

a uslyšeli, jak se roztrhla o cihlovou zeď za nimi. Oba se otočili. Temně rudá kapalina pomalu stékala po cihlách, ze kterých se začalo kouřit a jejich struktura pod ní bublat, jako by to byla nějaká agresivní žíravina. A když se kouř zapáchající spálenými chlupy rozplynul, viděli, jak na všech místech, kam kapalina dopadla, po ní zůstává šedivá srst.

„Je vlkodlačí,“ poznamenal Agalyar, „ale to asi víte.“

Chinooka zakroutila hlavou.

„To jsme fakt nevěděli.“

„Ne? Naštěstí to působí jenom dvě hodiny. Stejně jako ty další účinky, o které vám pravděpodobně šlo.“

„Myslíte vitamíny, že?“ hlesl Belpchor, kterému se konečně vrátila řeč.

„Nemyslím vitamíny, Belpchore... Myslím to silné afrodisiakum. O tom ale taky asi nic nevíte.“

Chinooka zavrtěla vehementně hlavou, zatímco obličej Belpchora nabyl barvy doruda rozpálené plotny.

„Takže to bude dvoudenní hladomorna, je vám to jasné,“ zavřel Agalyar. „Ostatně smutno vám tam nebude. Už je tam Rolyfyr a Xyona.“

2.

Budova víceletého gymnázia měla čtyři podlaží a tvar hranolu, hozeného jakoby náhodně mezi ostatní hranoly bytových domů na sídlišti Lesná v Brně. Objekt měl novou, zateplenou fasádu, nová okna, a také nového fyzikáře.

Ten byl již od začátku divný. Už jenom to jméno, Jonáš Aichiel, bylo divné. Navíc byl divný i tak nějak celkově. Rovné řídké vlasy Tomášovi připomínaly hliníkové dráty, a to i barvou. Hluboko utopené oči a nad nimi husté obočí zase vypadalo jako křídla netopýra. Široké rty, špičatá brada a šlachovitý dlouhý krk pak už jen doplňovaly jeho zvláštní vizáž, aspirující na hlavního hrdinu béčkového hororu.

Tomáš chodil do fyzikálního kroužku ne proto, že by byl z fyziky slabý nebo že by to snad mohl potřebovat k přípravě na maturitu (jak jim tvrdili), ale proto, že do něj chodila i Markéta Machová. Ta byla taky svým způsobem zvláštní. A to tím, že byla strašně hezká. Tomášovi se líbila nejvíc ze třídy. Zrzka v obličejí ozdobená pihami (jejichž nepravidelné rozmístění mu připomínalo hvězdnou oblohu) a vlasy po ramena, na konci mírně zkroucené (a žádný hliník, ale nádherná nezkorodovaná mosaz). Oči se k ní taky hodily, protože byly temně hnědé. A vůbec, Máša (jak jí říkali) prostě byla fakt třídní kost. Možná ne pro všechny, ale pro Tomáše určitě.

V učebně jich bylo jen pět (ostatně kdo by chtěl být ještě odpoledne ve škole). Markéta zvaná Máša, Klára Hostáková, které říkali Lara, Martin Dostál (jemuž se Máša taky strašně líbila, ale byl příliš plachý na to, aby jí to dal najevo), Jakub Čilič, největší třídní šprt, a pak jeho protipól Tomáš Klusák, který měl v třídní knize nejvíc zápisů ohledně chování (a pochvaly to nebyly). No a pak samozřejmě ještě vyzáblá postava fyzikáře Jonáše Aichiela.

„Některé materiály se snadno nabíjejí kladně, protože ochotně uvolňují elektrony, když je třeme jiným předmětem,“ říkal zrovna svým podivně plechovým hlasem. „Jiné materiály

se zase snadno nabíjejí záporně, protože snadno elektrony přijímají. Pokud seřadíme materiály podle toho, jak se nabíjejí statickou elektřinou, vytvoříme tzv. *triboelektrickou řadu*. Abychom získali co největší statický náboj, je dobré uvést do interakce předměty z opačných konců řady.“

Tomáš to moc nevnímal, jelikož nejvíc vnímal světlé vlasy své nejoblíbenější spolužačky před sebou.

„Tohle je kus měděného plechu, na kterém vám nyní ukážu, co dokáže elektrické pole,“ řekl Aichiel a zvedl v ruce kus mědi velikosti školního sešitu a tvaru trojúhelníku.

„Není to nějaký zbytek, jak nám na škole dělali okapy?“ zeptal se drze Tomáš, aby tak dokumentoval, že má aspoň nějaké znalosti.

„Správně, Klusák. Je přesně z té hromady na dvoře. A nyní vás požádám, abyste čtyři lavice tady zepředu odsunuli stranou, protože pro ten pokus budeme potřebovat místo.“

Všech pět žáků vstalo a začalo šoupat lavicemi.

„To jsme mohli dělat zrovna v tělocvičně, tam bysme to měli bez práce,“ poznamenala Klára.

„Hostáková, ty pojď sem, když máš tolik řečí. Tady v tom plechu je dírka a tady máš provázek. Uvaž to na něj a nech ho tak tři metry, zbytek odstříhni.“

„Ale provázek není vodič, pane profesore,“ sdělil tentokrát své znalosti geniální Jakub.

Fyzikář se na něj jen usmál.

„To si jen myslíš, Čilič. A přitáhni sem ten skládací žebřík, co je vedle tabule, a dej ho doprostřed uvolněného prostoru.“

„Ty bláho, tak to asi bude něco extra,“ hlesl Tomáš a posadil se na židličku u odsunutých lavic.

Jejich fyzikář zatím přešel ke katedře, vytáhl zpod ní aktovku a z ní pět velkých černých svící. Každá mohla mít tak kolem půl metru.

„Svíčky ve spojitosti s elektrikou jsem taky ještě nikdy neviděl,“ poznamenal Tomáš, „leda když nám vypnou proud, tak je vytáhnu. Ale takhle hezký doma nemáme.“

„Já viděla podobný v kostele v Českých Budějovicích,“ řekla Markéta.

„To asi těžko,“ upozornil fyzikář. „Určitě nebyly černé, Hostáková. Máš to přivázané?“ obrátil se na Kláru.

„Jo, tady to máte.“

„Díky.“

Poté profesor fyziky vylezl na žebřík a přivázal provázek, na němž visel kus měděného plechu, za zářivku pod stropem.

„Čilič, na stole je pravítko. Vem ho a pojď sem. Budeš mi říkat výšku. Spodní vrchol toho měděného trojúhelníku musí být přesně 66 centimetrů nad podlahou.“

Jakub jenom nechápavě zakroutil hlavou a šel pro pravítko. Fyzika ho docela zajímala, ale to, co se tu chystalo, zatím vůbec nechápal. Přišel s pravítkem k zavěšenému provázku, klekl si a změřil okraj plechu nad zemí.

„Ještě tak čtyři centimetry níž... ještě kousek... Jo, teď je to přesně.“

Fyzikář uvázal provázek a slezl ze žebříku.

„Kdo z vás umí konstrukci pravidelného pětiúhelníku?“ zeptal se.

Jakub zvedl ruku (kdo taky jiný) a začal odříkávat: „Sestrojíme osový kříž a kružnici se středem O a zvoleným poloměrem r. Pak...“

„To stačí. Takže nám tady na těch parketách namaluješ pentagram.“

Tomáš se jenom ušklíbl, jelikož svou znalost, že ten kus plechu je ze školního dvora, považoval za daleko cennější než nějakou hloupou konstrukci pětiúhelníku.

„Cože? Jaký pentagram?“ znejistěl Kuba.

„Myslím pravidelný pětiúhelník. Poloměr tak dva a půl metru.“

„Ale to bych potřeboval obří kružítko.“

„Vem si křídu a uvaž si ji na provázek. Hostáková ti podrží střed.“

Sestrojení pětiúhelníku a jeho nakreslení na parkety trvalo Jakobovi asi dvě minuty. A kdyby Klára držela ten provázek pořádně, byl by ještě rychlejší. Ostatní na to jen nechápavě zírali.

„Tohle nám teda Jandák nikdy neukazoval,“ prohodil Tomáš.

„To věřím. Ani nemohl,“ usmál se fyzikář a vzal ze stolu černou svíci.

Zapálil ji, pak poklekl k jednomu vrcholu pentagramu, nakapal trochu vosku na parkety a svíci postavil. Poté ji ještě chvílku držel, než vosk zatuhne.

„To bude mít školník asi velkou radost,“ poznamenal Tomáš.

„Tohle je vědecký experiment, Klusák. A věda se na nějakého školníka neohlíží.“

Za chvíli pak pět zapálených černých svící stálo na vrcholech pětiúhelníku, v jehož středu se 66 centimetrů nad zemí mírně kýval kus měděného plechu z okapu.

„A je to,“ řekl s uspokojením fyzikář, když to celé zhlédl.

„A jaký má být cíl, pane profesore?“ zeptal se Jakub, kterého štválo, že to neuhodl dopředu.

„To uvidíš... Teď se každý postavíte před jednu svíci, směrem dovnitř do kruhu.“

„Cože?“ ozvala Klára. „Dyť mně shoří vlasy.“

„Neboj se, stoupni si půl metru před ni. Tak honem,“ řekl netrpělivě fyzikář a sám přešel do středu pentagramu. Všech pět účastníků fyzikálního kroužku si váhavě stouplo před svíce.

„Já už vím,“ ozval se Jakub, „to bude asi elektromagnetická indukce.“

„To jako dostanu šlehu?“ zeptala se Markéta a odhrnula si vlasy z čela.

„Nikdo nic nedostane,“ uklidňoval je vedoucí experimentu. „Nemusíte se bát. Nepocítíte vůbec nic. Veškeré síly, které za chvíli uvidíte, se soustředí na mě.“

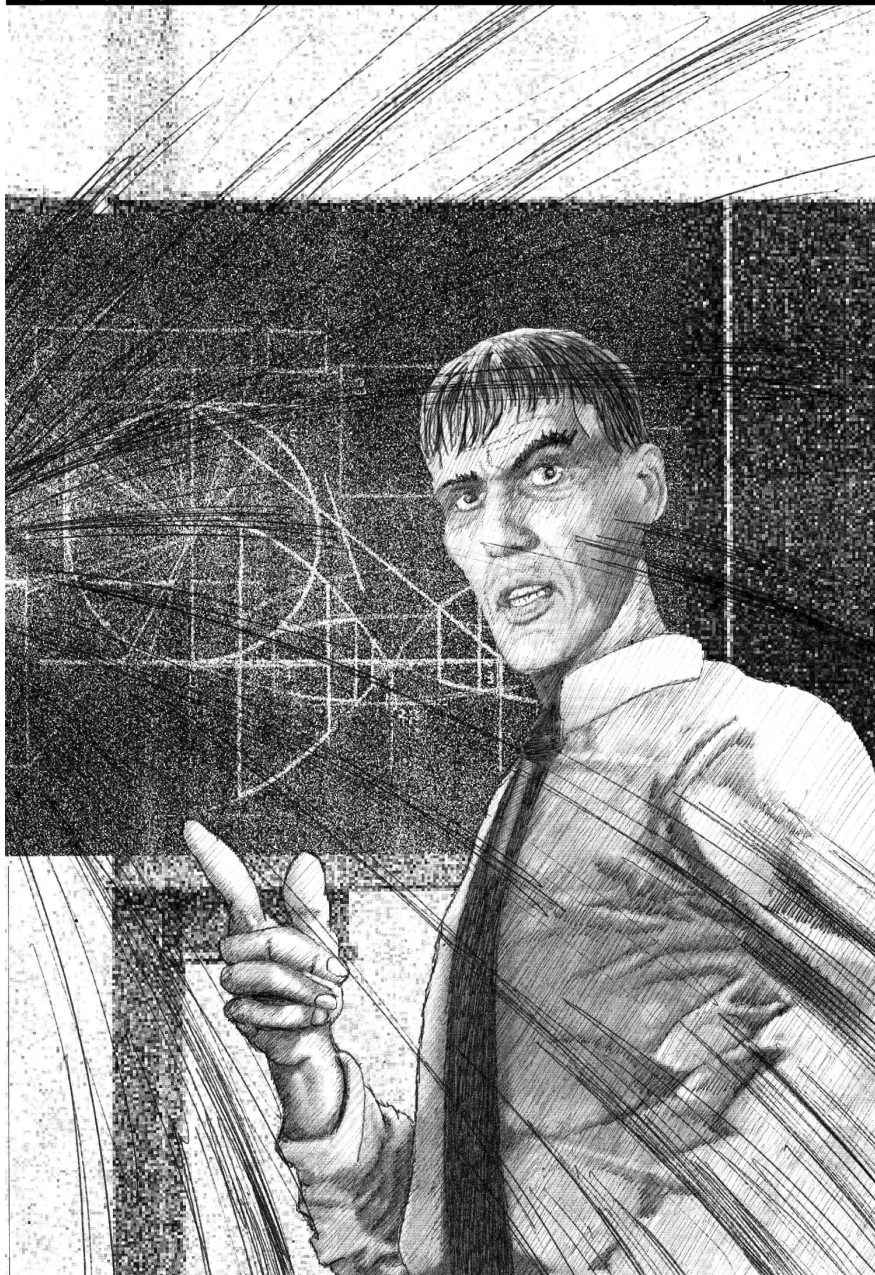
„Tak to budou asi blesky,“ zavrčel Tomáš, „protože jestli máme vidět elektrickou sílu, tak co já vím, je vidět jenom ve formě blesku.“

„Klusák, zklidni se. Žádné blesky, nic takového,“ řekl fyzikář a potom zkontroloval, jestli všichni stojí tak, jak mají. Klusáka trochu posunul nalevo a Machovou dopředu.

A pak udělal něco nečekaného. Lehl si uvnitř pětiúhelníku na záda a opatrně se posunul pod měděný odstřížek tak, že plechový vrchol směřoval doprostřed jeho hrudi. Nohy dal k sobě a ruce roztáhl do pravého úhlu od těla, takže vytvořil kříž.

KAPITOLA 2

„Nemusíte se bát. Neucítíte vůbec nic. Veškeré síly, které za chvíli uvidíte, se soustředí na mě.“

3.

Hladomorna sousedila s alchymistickou laboratoří. Měla rozměry jen tři krát tři metry a výšku nějakých šedesát. Vlastně to byl takový zvětšený vysoký komín vystavěný z obsidiánových nezabroušených kamenů, takže teoreticky (při troše šikvosti) by se po nich dalo vylézt jako po cvičné horolezecké stěně až nahoru. Jenže nahoře nebylo nic. Kdysi dávno to zkusil Nythonel a dotek s nicotou byl pro něj smrtící. Vlastně nikdo neví, jak dopadl a kde skončil. V každém případě ho již nikdo nikdy neviděl. A možná se tam pořád ještě někde vznáší ve formě chaoticky kmitajících molekul bez pevných vazeb.

Když se za Belphorem a Chinookou spustily těžké mříže ze slitiny mědi a vulkanických minerálů, Rolyfyr a Xyona je přivítali s neskrývaným údivem.

„Co vy tady? To jakože dneska bude doučování v hladomorně?“ zeptala se Xyona, krátkovlasá černovláska s dlouhým krkem, v jehož kůži měla kolem dokola vpreparovány malé diamanty.

„To těžko,“ zavrčela Chinooka, „ale Agalyar nás chytl s erotockem. Nevíš, jestli ten pablů náhodou nevidí i přes stěny?“

„Přes stěny nevím, ale většinou ti vidí až do žaludku.“

Zdrcený Belphor se zatím posadil na chladnou kamennou dlažbu vedle Rolyfyra.

„A to tady...“,“ řekla s úšklebkem Xyona a ukázala na Belphora, „... jako tady s tímhle, jo?“

Chinooka si prohrábla ohnivé vlasy a pokrčila rameny.

„Byl zrovna po ruce. A navíc měl přístup.“

„Chápu to tak, že když měl přístup k erostocku, tak automaticky...“

„Ale né..., prostě jsem se nudila.“

„A chudák Belphor byl po ruce,“ zkonstatovala Xyona.

„To neřeš... A co vy dva tady?“

„Zmršili jsme babizně Eoryle magickej rituál. Teda spíš tady Rolyfyr. Ale ona si myslela, že v tom jedu i já.“

„A hodně?“

„No..., hodně ani né,“ ozval se ukřivděně Rolyfyr. „Akorát jí začaly hořet hadry a vlasy.“

„Ses asi nesoustředil a myslels na něco úplně jinýho, co?“
usmála se Chinooka.

„Asi na to samý, na co vy dva s tím erotickým elixírem,“ prohodila Xyona a mrkla na pořad mlčenlivého Belphora. Jeho obličej opět nabyl barvy rozpálené plotny.

„Na jak dlouho to máte?“

„Na dva dny.“

„To my taky.“

„Akorát že jsme tu už dvanáct hodin. To je v pasti. A co budeme dělat?“

„Co kdybysme si vyprávěli nějaký hororový historky?“

4.

„To si snad dělá srandu, ne?“ zašeptal Tomáš, nevěřicně zírající na fyzikáře, ležícího na zemi ve tvaru kříže.

Ale sám byl trochu nervózní z toho, co se bude dít. Kuba jen nevěřicně zakroutil hlavou a Tomáš zapomněl na Markétiny mosazné vlasy a taky jen zíral na jejich profesora pod kusem plechu. Fyzikář zavřel oči a začal něco drmolit. Nerozuměli mu ani slovo. Byla to nejspíš nějaká cizí řeč.

Pak ucítili, jak jim pod nohama slabě vibruje podlaha. Nepatrné kývání měděného trojúhelníku najednou ustalo a začal se otáčet jen kolem své osy. Otáčení se stále zrychlovalo, jako by bylo poháněno nějakým motorem. Nakonec už ani plech neviděli, jen rozmazané šmouhy.

Zpod těla fyzikáře se začaly po podlaze šířit trhliny. Dřevo praskalo a beton pod nimi se rozestupoval. Pak jednotlivé parkety začaly vystřelovat do vzduchu, jak nevydržely pnutí deformující se podlahy. Najednou se třídou rozlehl příšerný rachot a skřípot. Holky začaly ječet. V dalším okamžiku jim pod nohama zmizela podlaha a všichni se propadali někam do nekonečné hlubiny.

5.

„Hele, a normálně si myslela, že když je ten upír jako řetězama přikovanej ke zdi,“ vyprávěla Chinooka a živě přitom gestikulovala rukama, na nichž měla sedmnáct náramků, „tak je v poho. Stála od něj tak necelý dva metry a vyloženě ho dráždila. Jakože se na něj pitvořila a ukazovala mu schválně svůj obnažený krk, jakože by se určitě rád zakous do mladýho panenskýho masíčka...“

„Vona byla fakt ještě panna?“ zeptala se se zájmem Xyona.

„Ježíšmarjá..., to já nevím. Pro ten příběh to není důležitý... Ale co se nestalo. Ten upír normálně otevřel hubu i s těma svýma tesákama, a představ si, že z těch dvou největších zubů, co má jako na to sání krve, se vyrolovali najednou dva úplně tencí hadi s malýma zoubkama. Úplně z nich vystřelili a na ty dva metry se jí zakousli do krku. Každěj z jedný strany. No a vysáli ji úplně celou, do mrtě. Zůstala z ní jen vysušená mumie. Jenom kosti potažený kůží, takže vypadala hnusně jak kostlivec. Fakticky morbidní.“

„Cítíš to taky?“ zeptala se Xyona.

„Co jako?“ zarazila se Chinooka a sáhla si zmateně na krk.

„Ale né..., jako by se celá hladomorna otáčela.“

„Jasně že se otáčí, já to cítím taky,“ řekl naproti sedící Rolyfyr.

Chinooka zpozorněla a teď už to cítila i ona, protože otáčení se evidentně zrychlovalo.

„Co to má sakra jako bejt? To nás chtěj vyděsit nebo co? To jsou nějaký trapný Agalyarovy kouzla?“

KAPITOLA 5

„A co se nestalo... Ten upír normálně vtevřel hubu i s těma svejma špičatejma tesákama...“

„To těžko. Agalyar umí tak akorát namíchat nějaký sajrajty a dryáky.“

„Že by se nám chtěla pomstít Eoryla za ten zkažený rituál?“ zauvažovala Xyona.

Rotace jejich kruhové cely teď už měla rychlost jako na koločci.

„Jestli je to fakt Eoryla, tak je to hodně trapný,“ zavrčela Xyona a cítila, jak ji zrychlující se rotace přitlačuje stále víc a víc zády na kamennou stěnu.

Za chvíli byl tlak tak silný, že na ni byli všichni čtyři doslova přilepení.

„Co to ksakru je?“ zasípal Belphor.

V kamenné dlažbě se od středu začaly šířit trhlinky, které se postupně měnily ve stále širší praskliny. A pak se dlažba začala drolit v prach a místo ní se objevovala zvětšující se díra, na jejíž dno nešlo dohlédnout. Po dalších asi deseti otočkách nakonec podlaha zmizela úplně celá.

Ale oni nepadali. Odstředivá síla je pořád držela připlácnuté na obvodové stěny rotující cely. A rotace už byla tak zběsilá, že jim dělalo problém i dýchání. Mluvit už nemohli vůbec a Chinooka cítila, že jestli se to bude zrychlovat pořád stejným tempem, tak její vnitřnosti za chvíli začnou prosakovat do obsidiánových cihel hladomorny.

A pak se to najednou zastavilo. Jako když někdo mávne kouzelným proutkem. Jako když Eoryla konečně dostane rozum.

„No konečně,“ vydechl s ulehčením Rolyfyr.

A najednou už za zády necítili žádný tlak. Studené stěny je pustily ze svého sevření a odevzdaly je gravitaci.

Padali někam, co jim připomínalo nekonečný vesmír.

6.

Přestože volný pád černočerným prostorem se jim zdál strašně dlouhý, jako by nikam nedopadli. Najednou prostě přestali padat. Tma se změnila ve slabý nazelenalý přísvit, v němž viděli, že se vůbec nic nestalo. Všechno bylo jako ještě před chvílí. Stáli rozestavení v pětiúhelníku, uvnitř kterého ležel jejich fyzikář v pozici rovnoramenného kříže a nad ním visel trojúhelník z měděného plechu, nyní zcela nehybný, jako by zmrzl.

Něco se ale přece jen změnilo. Svíce za jejich zády už nehořely, praskliny pod profesorovým tělem zmizely, okna byla zatemněna a stěny jako by samy od sebe vydávaly slabé zelemodré světlo.

„Zdálo se vám taky, že padáte?“ promluvil jako první Tomáš.

„Jo, to se mi teda zdálo,“ řekla Markéta a promnula si oči.

„To bylo asi to silové pole,“ prohlásil s nadhledem Kuba.

Vedoucí experimentu se začal sbírat ze země a Tomáš si všiml, že vypadá poněkud zmateně.

„Dostal jste šlehu, pane profesore?“ zeptal se.

Aichiel zatřepal hlavou.

„Nevím jistě,“ zadrmlil a rozhlédl se kolem sebe.

„A kdo zatemnil ty okna?“ zeptala se Klára.

Do třídy totiž nedopadal ani paprsek denního světla. Pouze stěny samotné vyzařovaly zvláštní studený svit. Všichni se otočili k oknům. Nebyla zatemněná. Všechny žaluzie byly nahoře. Přesto byla tmavá. Tomáš přistoupil blíž.

„Ty jo..., něco nás zasypalo.“

„Co to meleš?“ ozval se Kuba a přešel k němu.

Za oknem opravdu byla hlína a kamení. Až po strop. A kdoví kam ještě dál.

„Něco se asi nepovedlo,“ uslyšeli za sebou rozpačitý fyzikářův hlas.

„Jak nepovedlo?“ zeptal se Kuba. „To jste jakože způsobil nějaký zemětřesení nebo co?“

Do třídy vpadla rozčilená Bára Neuburgová, pětatřicetiletá zrzavá češtinářka, které říkali Liška.

„Co se děje, pane kolego?“ vyhrkla na pořad ještě zmateného fyzikáře. „Cítili jste to tady taky? Padali jste?“

„Jo, padali, paní profesorko,“ přikyvovala horlivě Markéta. „Vy taky?“

„Asi ano,“ vypravila ze sebe a zahleděla se na pět černých svící a plech visící ze stropu. Otočila se zpět na Aichiela: „To bylo zemětřesení, nebo co? A proč máte zatažená okna?“

„Nejsou zatažený,“ ozval se Tomáš. „Jsou zasypaný.“

„Zasypaný?“

Na chodbě se ozvalo hysterické ječení. Tomáš vyběhl ze třídy. Profesorka Klimovičová (učila zeměpis a měla těsně před důchodem) tam stála před otevřenými dveřmi do septimy a rukama se držela za hlavu. Všimla si Martina a přestala křičet.

„Ježíšmarjá..., to jsem ráda, že tu nejsem sama. Je vás tu víc?“

„Jo, fyzikální kroužek. A ještě Liška?“

„Cože?“

„Paní profesorka Neuburgová,“ řekl Tomáš a přešel až k otevřeným dveřím septimy.

Nahlédl do nich a zůstal na to zírat s otevřenou pusou. Nebyla tam žádná třída. Byla tam jeskyně.

„No to mě podrž,“ hlesl a ohlédl se za profesorkou zeměpisu, která už si to rázovala dlouhými kroky do fyzikální učebny.

7.

„Jen klid, všechno se vysvětlí,“ přesvědčoval Aichiel zadýchanou profesorku Klimovičovou, která se posadila na nejbližší židli. Ta zaskřípala, protože byla dimenzována na standardního žáka střední školy a ne na devadesátikilovou členku pedagogického sboru. Liška Bára Neuburgová se posadila vedle, čímž ještě zvýraznila objem zeměpisárky, jelikož češtinářka byla naopak velmi drobná a se svou subtilní postavou by na váhu musela stoupnout dvakrát, aby dosáhla aspoň v součtu stejné hodnoty jako její zeměpisná kolegyně.

„Tak to jsem na to hrozně zvědavá,“ zavrčela Klimovičová. „Protože vstupní dveře nejdou otevřít. A zamčené teda rozhodně nejsou.“

„To je jasný, když jsou zasypaný,“ poučil ji Kuba.

„Jak můžeme být sakra zasypaní?“ zeptala se češtinářka.

„Někdy se propadnou celý ulice,“ pokračoval snaživý Kuba. „Třeba na poddolovaných územích.“

Neuburgová ho zpražila pohledem.

„Tys slyšel o tom, že by se tady pod Lesnou někdy něco těžilo?“

„Nebo třeba byla postavená na jeskyních nebo něčem podobným.“

„To je fakt,“ dodala Klimovičová, „místo septimy je jeskyně.“
„Cože?“ zeptal se s údivem Aichiel.
„No fakt. Klidně se běžte podívat, pane kolego.“
„Možná na nás spadl nějaký meteorit nebo planeta,“ prohodila Klára a vytáhla z kapsy mobil.
„To by z tebe nezůstal ani mastnej flek,“ oponoval Tomáš.
„A z té školy taky ne.“
„Víte, čemu se to nejvíc podobá?“ vzal si slovo opět horlivý Kuba. „Erupci sopky. Přesně takhle si totiž museli připadat v Pompejích. Taky se nikam nepropadli, ale byli zasypaní popelem.“
„Jo..., Čilič,“ zavrčela Klimovičová. „Ovšem v Pompejích to rozhodně netrvalo pár vteřin, ale několik měsíců. A navíc tam ze tříd nevznikaly jeskyně a...“
„Nééé!“ zaječela najednou Klára a všichni sebou cukli.
„Co je?“ otočil se na ni Tomáš.
„Není tu žádný signál. Ani jedna blbá čárka.“
Tomáš taky vytáhl mobil.
„No jo, můj operátor tu taky nemá ani ťuk. A to mám paušál jak kráva.“
„Já se zblázním,“ zašeptala Klára.
„No snad nás přijde někdo zachránit, ne?“ zauvažovala Klimovičová.
Aichiel zakroutil hlavou.
„Myslím, že ne,“ řekl téměř neslyšně.
„Počkejte,“ vložila se do toho češtinářka. „Vy si jako myslíte, že zmizí škola a nikdo si toho nevšimne? A kdoví, jak je to rozsáhlý. Co když zmizela celá Lesná? Nebo Brno?“

„Nezmizela Lesná ani Brno, kolegyně. Zmizela jen tato škola. A to kdoví jestli.“

„To nechápu, jak si můžete být tak jist,“ zakroutila hlavou Klimovičová.

„Nejdřív musíme zjistit,“ pokračoval Aichiel, „kolik nás tu vůbec zůstalo a co všechno zůstalo.“

„Zůstala škola, to víme,“ zareagovala podrážděně Neuburgová.

„Nemyslím že celá,“ oponoval Aichiel. „Budeme ji muset projít.“

„Jak jste na to proboha přišel?“

„Například septima není.“

„A vy teda máte nějaké vysvětlení, co se vlastně stalo?“

„Navrhuji prvně prozkoumat budovu a uvidíme.“

„Možná by šlo dostat se ven přes kotelnu,“ navrhl Tomáš.

Aichiel opět zakroutil hlavou.

„Nešlo.“

Bára Neuburgová začala tušit, že její kolega fyzik o celé věci ví daleko víc, než jim zatím prozradil.

8.

Průzkum budovy trval asi tři čtvrtě hodiny a výsledek byl následující:

Z celé školy zůstala dostupná asi jedna třetina. Vchodové dveře a všechna okna byla zasypaná, a to až po okraj, a těžko odhadnout, kolik zeminy (či skály) bylo ještě nad tím. Možná

metr, možná deset, možná kilometr. Hlavní centrální schodiště vedlo jen do půlky patra, pak končilo žulovou skálou. Za dveřmi septimy se nacházela obrovská jeskyně nasvícená naoranžovělým světlem, jehož zdroj byl neznámý. Nejspíš ho vyzařovala samotná skála. Třídy sexty a oktávy zůstaly netknuty.

Za dveřmi úklidové komory nebyla výlevka, ale hluboká studna (na dno nebylo možné dohlédnout) o průměru dva metry, v jejíž cihelné stěně byly zatlučeny skoby. Záchody zůstaly jenom dívčí. Ty chlapecké prorostly hustou a spletitou sítí divokých kořenů a prostor byl absolutně neprostupný. Z jídelny zůstala jenom polovina, druhá zmizela v kompaktním skalním masívu. Kuchyně zůstala celá, ale za dveřmi do skladu potravin byla jen cihlová zeď. Zůstal také fyzikální a biologický kabinet. Ten chemický vyplnil led od podlahy až po strop, v němž byly vidět zamrzlé skleněné aparatury, police a skříně.

Ze suterénu zůstala také jen část. Sklady nábytku a kotelna, která ovšem byla zahlcena trubkami od podlahy až po strop, jako by těch pár trubek, co tam původně bylo, obživlo, rozmnožilo se a propletlo navzájem. Téměř neprostupné.

Nikde nefungovalo osvětlení, ale všude bylo slabé světlo. Někde zelené, někde modré, někde červené či oranžové, vyzařované pravděpodobně stěnami, jako by z nich sálala barevná radioaktivita. Elektrické zásuvky ale kupodivu fungovaly. V přízemí dále zůstal netknutý kutloch školníka, a to včetně školníka. Pětapadesátiletý Miroslav Babák sledoval na laptopu film *Interstellar* a nevnímal svět kolem sebe.

9.

Konečný součet přeživších byl tedy devět. Pět žáků, tři pedagogové a jeden školník. Sešli se opět v učebně fyziky a všichni byli tím, co právě zažili a viděli, poněkud otřesení. A největší hrůzu v nich vzbuzovala skutečnost, že to celé bylo nepochopitelné a nevysvětlitelné.

„Co když ve škole bylo víc lidí?“ zeptala se s obavami v hlase profesorka Neuburgová a sedla si na židličku až v zadní lavici. „Co když tu byla třeba zástupkyně? Nebo Hořejší? Ta tu taky bývá většinou do večera... A teď je zabetonovaná v té skále?“ zeptala se a logicky se podívala na fyzikáře, jelikož tohle byla opravdu záhada spíš fyzikální než češtinářská či zeměpisná.

„Nikdo nikde jinde nebyl,“ řekl zamyšleně Aichiel. „Vyhýbá se to živým bytostem.“

„Cože?“ vyjekla Klimovičová, jejíž mohutné tělo už opět týralo židličku dimenzovanou na polovinu zátěže.

„Kdyby byl v budově ještě někdo, tak je tu teď s námi, to mi věřte.“

„Co je to za blbost?“ ozval se školník zády opřen o parapet. „Chcete říct, že přírodní katastrofa se vyhýbá živým bytostem? O tom slyším poprvé. Vemte si tsunami v Thajsku, sopku v Japonsku...“

„Tohle není nic takového,“ oznámil fyzikář.

„Já potřebuju na záchod,“ ozvala se Markéta. „Jdeš se mnou?“ otočila se na Kláru.

„Já bych šel,“ poznamenal s úsměvem Tomáš.

„Seš fakt ulítlej, Klusák,“ zvedla se Klára ze židličky a vyšly s Markétou na chodbu.

„Naši mě už určitě budou shánět,“ prohodil Kuba a zkoumal svůj mobil, jestli náhodou aspoň on nemá signál.

„Nebudou,“ řekl Aichiel. „Tady neubíhá čas.“

„Prosím?“ zvedla k němu oči Neuburgová a fyzikář jen pokrčil rameny.

„Vy snad pro to, co se tady stalo, nebo vlastně co se tu teď děje, máte nějaké vysvětlení?“ zeptala se a pak se její pohled stočil na černé svíce, pořád rozestavěné na vrcholech pentagramu.

„Je v tom nějaká magie?“ zeptala se.

„Jedná se o určitou geomagneticko-astrální anomálii.“

„Cože?“ vyvalila na něj oči profesorka Klimovičová a židlička pod ní opět zaúpěla.

„Nejsme ani tam, ani tady. Jsme někde v půlce. Podle všeho to nebylo dotaženo až do konce. Někde se stala chyba.“

„Jak v půlce?“ podivila se Neuburgová. „V půlce čeho? A co nebylo dotaženo do konce?“

„Nechte mě přemýšlet. Určitě něco vymyslím.“

„A co asi tak chcete vymýšlet,“ ozval se od oken školník Babák. „Jedině někde sehnat krumpáče a lopaty a pokusit se prokopat na povrch. Ve sklepech by možná nějaký náradí být mohlo.“

Aichiel zakroutil hlavou. „Tohle nemá žádný povrch.“

„Při vši úctě, pane kolego,“ zavrčela Neuburgová, „všechno má povrch.“

„Myslíte? I vesmír?“

V učebně nastalo ticho. A pak se z chodby ozval příšerný hysterický jekot.

10.

Aichiel vyběhl na chodbu. Markéta s Klárou stály u dveří záchodů a rukama si zakrývaly oči. Chodba přitom byla úplně prázdná.

„Co tu sakra ječíte?“ okřikl je.

Obě přestaly zároveň.

„Už je to pryč?“ zašeptala Klára, když se opatrně škvírou mezi prsty podívala na Aichiela a pak na chodbu. „Už je to dobrý, Mášo,“ otočila se na spolužačku.

„Co se stalo?“ zeptal se Aichiel a přešel až k nim.

Klára ukázala na chodbu směrem ke schodišti.

„Byly tam zvířata. Hnusný.“

„Co tam bylo? Jaká zvířata?“

„Já nevím. Hodně divný... Tři... Dvě na zemi a jedno viselo ze stropu.“

„Cože?“

„Fakt nekecá,“ ozvala se Markéta, která už se taky pomalu probírala z šoku.

„A co to bylo za zvířata?“

„Dyť vám říkáme, že nevíme. Takový jsme v biologii určitě nebrali. Měly úplně holý tělo, bez srsti, jenom nazelenalou kůži. A vrásčitou. Jako by jim byla velká nebo co. A hlava trochu připomínala kočičí a bylo to velký jako pes. Vlčák,“ chrlila ze sebe překotně Klára.

Na chodbu už vyšli i ostatní.

„Kočičí hlava?“ zeptal se Aichiel a podíval se znova na prázdnou chodbu.

„Ten hadr, co tam leží, měla jedna v tlamě. A byly strašně ošklivé.“

„Jaká kočičí hlava? A co se stalo?“ zeptala se Klimovičová.

Aichiel přešel k hadru na zemi a sebral ho. Byl opravdu prokousaný.

„A nezdálo se vám to?“

„To teda ani náhodou,“ odsekla Klára.

Všichni se vrátili zpátky do třídy, kde holky musely ostatním znova popisovat anatomii zvířat, co shlédly na chodbě a která je tak vyděsila.

„Jak by se do školy proboha dostala zvířata?“ prohodil školník. „Vždyť nemají čip.“

„Víte někdo, odkud je ten hadr?“ zvedl ho nad hlavu Aichiel.

„To je z úklidovky,“ poznal ho okamžitě školník Babák.

„Takže je to ta úklidovka.“

„Co je s ní?“ zeptala se zeměpisářka.

„Možná cesta ven.“

„To těžko, tam je přece ta studna.“

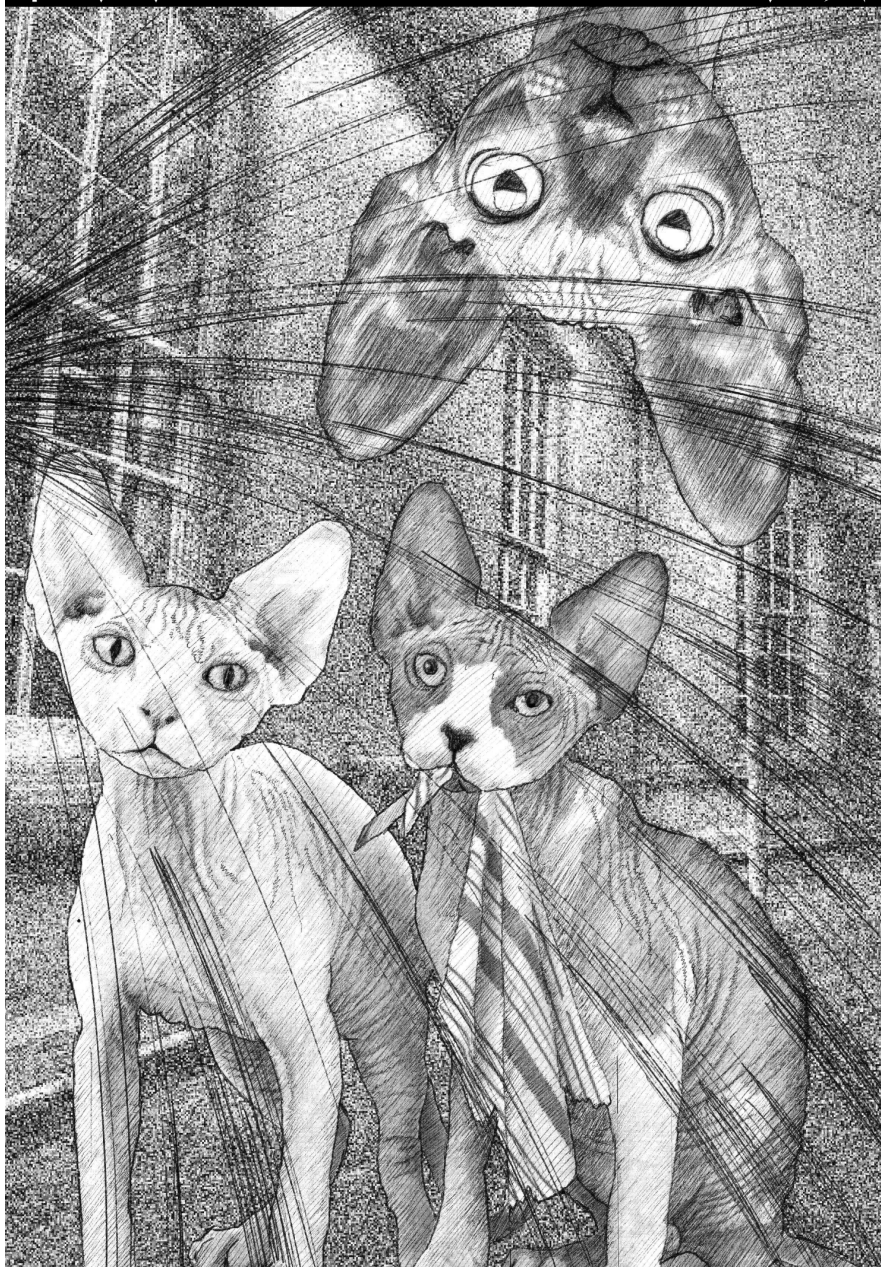
„No právě, to bude ono,“ řekl Aichiel.

„Vy těm holkám věříte?“ zeptala se češtinářka. „Vy myslíte, že odněkud zvenku se sem dostali nějakí kočkopsi, nebo cože to viděly, a vylezli tou studnou?“

„Nebyli to kočkopsi. Byly to astrokočky.“

„Prosím?“

„Do žádné studny mě nikdo nedostane,“ prohlásila rezolutně Klimovičová.

„Byly ošklivé. Dvě na zemi a jedna visela ze stropu. Nic takového jsme v biologii nikdy nebrali.“

11.

„Stačí mi pro začátek dva dobrovolníci,“ prohlásil zamyšleně Aichiel. „A jedním z nich určitě bude Klusák,“ podíval se na Tomáše.

„Ale jo, proč ne. Jinak bych se tu asi ukousal nudou.“

„A další?“

„Já bych šla, kdyby tam nebyly ty hnusný zvířata,“ zvedla ruku Klára.

„Tak pojd', nebudou tam.“

„Víte to jistě?“

„Samozřejmě,“ řekl nepřiliš přesvědčivě fyzikář a otočil se k ostatním: „Takže vážení, my půjdeme omrknout úklidovou komoru a vy tu zatím počkáte.“

„Co jsem si stačila všimnout,“ řekla zamyšleně Neuburgová, „tak ta studna, co tam je, vede akorát dolů. Takže jestli to má být podle vaší teorie východ, tak nejspíš budete muset prolézt celou zeměkouli a vynořit se na druhé straně někde v Austrálii. Tak pozdravujte klokany.“

Aichiel zavrtěl hlavou.

„Takhle to tady nefunguje, paní kolegyně, věřte mi. V situaci, v jaké jsme se ocitli, může být východ opravdu i směrem dolů.“

Babák jen nechápavě zakroutil hlavou.

„No to mě podrž. On se z toho asi fakt zbláznil.“

Aichiel si jeho kousavé poznámky nevšímal a vyšel na chodbu. Klára s Tomášem za ním.

„Fakticky chcete lízt dolů?“ zeptal se Tomáš, když kráčeli chodbou k úklidové komoře.

„Chcete se dostat ven?“ zeptal se Aichiel, aniž by se otočil.

„Jasně že jo.“

„Tak půjdeme tam, kam bude třeba.“

„A věříte nám, že jsme viděly to, co jsme viděly?“ zeptala se Klára.

„Jo.“

„A vy je znáte?“

„Jo.“

„A jsou nebezpečné?“

„Jak které,“ řekl Aichiel, otevřel dveře úklidovky a zůstal v nich zmateně stát.

Když k němu přišli Klára s Tomášem, zůstali taky vyjeveně zírat. Žádná studna tam nebyla. Zato tam byla zaklenutá neomítnutá chodba, na jejíž konec nedohlédli, jelikož se po deseti metrech zatáčela doprava. Její stěny vyzařovaly slabé jantarové světlo.

„Co to má jako znamenat?“ zašeptal s údivem Tomáš.

Fyzikář se na něj otočil.

„Nic zásadního. Akorát že celé to prostředí tady je velice nestabilní. Říkal jsem, že se stala nějaká chyba.“

„Jak nestabilní? To jakože se může měnit?“

„Spíš přeskupovat. Vsadím se, že ta studna nezmizela, jenom je jinde. Třeba někde ve sklepě.“

„No a co teď?“ zeptala se Klára.

„Nic... Pokračujeme v původním plánu, tedy v průzkumu. Aspoň to bude snazší,“ sdělil Aichiel a vstoupil do chodby.

Klára s Tomášem za ním.

„Myslíte, že může být hodně dlouhá?“

„Může být i nekonečná,“ poznamenal fyzikář a přešel prstem po cihelné stěně. Pak se na něj zblízka zadíval. „Zirkonový prach,“ zkonstatoval zamyšleně.

„To znamená co?“ zeptal se Tomáš.

„To znamená, že jsme neskončili někde v půlce, ale spíš kus za půlkou.“

„Čeho za půlkou?“

Aichiel jen mávl rukou a pokračoval v chůzi. Za zatačkou se chodba mírně svažovala a hned poté byla další prudká zatačka, tentokrát na opačnou stranu. Pod Tomášovou nohou něco křuplo. Klára za ním vyjekla a uskočila zpátky.

„Co je?“ otočil se Aichiel.

Klára s vytřeštěnýma očima ukazovala na kamennou dlažbu. Na to, co před chvílí rozpúlila Tomášova adidaska.

„To..., to je kost,“ zašeptala.

Aichiel se vrátil a zvedl ze země cosi, co opravdu připomínalo kost.

„Nemůže být lidská?“ zeptala se znova šeptem Klára.

Bílý, trochu prohnutý předmět zakončený kloubem měl opravdu velikost lidské stehenní kosti. Aichiel zakroutil hlavou.

„To vypadá spíš na vlkodlaka.“

„Cože?“ vyhrkla Klára.

„To byl vtip,“ řekl rychle Aichiel.

„Ale co když tu je...“

„Zklidni se, Hostáková. To tu může ležet taky tisíc let,“ řekl a hodil kost zpátky na zem.

„A co když to vede do nějaký hrobky?“ zauvažovala Klára.

„Prosím?“

„Někam, kde bude třeba mumie.“

Tomáš se ušklíbl.

„Asi hodně často čumíš na horory, co?“

„A vám to nepřipadne divný, najít jen tak v podzemní chodbě kosti? Co když za chvíli najdem celou lebku?“

„Nenajdem lebku,“ řekl rozhodně Aichiel. „Pojďte, pokračujeme.“

12.

Po dalších asi patnácti metrech klikaté chodby jim nad hlavami proletěl jakýsi předmět velice chaotickým a jakoby trhavým pohybem, přičemž v tom slabém světle nebyli schopni rozeznat, co to bylo. Aichiel hned věděl, oč jde, ale rozhodně tím nechtěl své dva průzkumníky znervózňovat. Stačilo, že znervozněl on. Nic takového se zde totiž vyskytovat nemělo. Stejně jako se neměly vyskytovat astrokočky. A začínal tušit, že celá situace bude daleko složitější. Chyba byla větší, než si myslel.

Když se po další minutě objevil podivně kmitající se předmět zase, bylo mu jasné, že situaci podcenil.

„Co to bylo?“ zeptala se poněkud vyděšeně Klára. „Viděli jste to taky?“

„Jo,“ ozval se Tomáš. „Myslel jsem, že se mi to jenom zdá. Ale jestli jsi to viděla i ty, tak se mi to nezdálo.“

„Viděl jste to taky, pane profesore?“ zatahala Klára za ruku Aichiela, který se nezastavoval a pořád šel rychlým krokem dopředu.

„Jo.“

„A co to bylo?“

„Jak to mám sakra vědět?“ zavrčel neochotně a začal stoupat po kamenných schodech, kterými chodba pokračovala. Potom opět spousta zatáček, jako by to snad ani nikam nevedlo, jenom se klikatilo.

A pak najednou opět ten rychlý kmitavý pohyb nad jejich hlavami. A dokonce dva.

„Už zase,“ vyjekla Klára.

Ovšem tentokrát se rozmazaný přelud zastavil a zůstal přilepený na zaklenutém stropě. Klára začala ječet a ozvěna hysterického vriskotu se rozléhala chodbou na obě strany.

„Tak už přestaň, Hostáková,“ okřikl ji Aichiel. „Co blbneš? Tohle jste snad v biologii brali, ne? Vždyť je to obyčejný netopýr.“

Klára s oběma rukama přitisknutýma na temeno hlavy přestala ječet.

„Já dál nejdu. Zamotá se mi do vlasů.“

„Cože?“ zeptal se udiveně Aichiel.

„Netopýr. Zamuchlává se do vlasů a pak už nejde vyprostit.“ Fyzikář jen odevzdaně zakroutil hlavou.

„A to máš z Wikipedie, nebo vám to říkala Maroušková v biologii?“

„To je známá věc,“ hlesla Klára.

„Nech toho a pojď. Ručím ti za to, že tenhle se ti do vlasů nezamotá.“

„Tak třeba jinej.“

„Ani jinej, sakra,“ zvýšil hlas Aichiel a znova vyrazil dopředu.

Byl si stoprocentně jist, že tahle stvoření vlasy Hostákové rozhodně nezajímají. Věděl totiž, že je zajímavá něco úplně jiného. Což jí ovšem říct nemohl.

13.

Absolvovali dalších deset minut chůze klikatou chodbou, když najednou zničehonic skončila. Ale neskončila žádnými dveřmi, ani cihlovou či betonovou zdí, ale tělocvičnou.

Všichni tři zůstali stát pod basketbalovým košem a zírali na to nevěřícím pohledem. Vysoká okna byla opět zasypána černou hlínou a kamením a stěny vyzařovaly přísvit, tentokrát nafialovělý.

„To je naše tělocvična,“ hlesla Klára.

„Vypadá to tak,“ potvrdil Aichiel.

„A kde se tu sakra vzala?“ zeptal se šokovaný Tomáš. „A jak to, že je tak daleko od školy?“

„Není daleko od školy,“ prohodil Aichiel, „je pořád přímo ve škole.“

„A co ta chodba, kterou jsme sem půl hodiny šli?“

„Vždyť jsem vám říkal, že je to geologicko-fyzikálně-ast-rální anomálie.“

„Aha..., to se bere asi až v septimě, co?“ řekl kousavě Tomáš, protože mu bylo jasné, že to není normální a že to odporuje fyzikálním zákonům.

„Až na univerzitě,“ odpověděl Aichiel. „To je kvantová mechanika.“

Ještě se ani nestačili vzpamatovat z šoku, a přišel další. Uslyšeli něco jako tlumené hlasy.

„To není možné,“ poznamenal zmateně Aichiel, když už bylo jasné, že to není žádný prelud, ale opravdové lidské hlasy.

„To asi budou hasiči. Už nás jdou zachránit,“ zkonstatovala radostně Klára a pak zahalekala na celou tělocvičnu:

„Tady jsme! A jsme živí!“

Hlasy utichly, jako když utne.

„To nebudou hasiči,“ řekl Aichiel a Klára se zarazila.

„Oživé mumie?“ zašeptala třesoucím se hlasem.

Aichiel zakroutil hlavou a vydal se napříč tělocvičnou na druhou stranu. Tomáš za ním.

„Počkejte na mě,“ vyhrkla Klára a přeběhla k nim.

Uprostřed, pod zavěšenými gymnastickými kruhy, se Aichiel zastavil.

„Tak kde jste? ... Vylezte,“ řekl nahlas a rozhlédl se kolem.

Chvilku se nedělo nic a pak z tmavého otvoru ve skladu se sportovním náradím vylezla holka. Tomáš s Klárou na ni zůstaly zírat s doširoka otevřenými očima. Nebyla to totiž jen tak obyčejná holka. A už vůbec ne od nich ze školy. Měla svítivě oranžové divoké vlasy, úplně zelené oči s rezavou zorničkou a na ruce spoustu různobarevných náramků. A hned za ní druhá. Černovláska s dlouhým krkem, kolem kterého se leskl proužek blyštivých drahokamů. Ale ne na náhrdelníku, ale jako by je měla zasazeny přímo v kůži. A to ještě nebyl konec. Jako další se objevil kluk s krátkými rozčepýřenými vlasy a azurově modrýma očima a pak další se zeleným čírem na hlavě.

Aichiel si dal ruce v bok a pokýval hlavou.

„No jasně... Kdo jiný než Chinooka, Rolyfyr a spol,“ zavrčel.
„Ježíšmarjá,“ vyhrkla ta s oranžovými vlasy. „Amaycone...,
kde ty se tady bereš?“

„A kde vy?“

„Co já vím? Někam jsme spadli a jsme tady.“

„To my taky,“ řekl Tomáš, kterému se vrátila řeč jako prv-
nímu.

„To je kdo?“ zadívala se na něj rudovláska.

„To je Tomáš a vedle je Klára,“ představil je Aichiel.

„A kdes je proboha nabral?“ změřil si je zvědavě kluk s čírem,
zvláště pak Kláru, která ho evidentně zaujala.

Tomáš se otočil na Aichiela: „Vy je znáte?“

„Tak trochu.“

„A proč vám říkají Amaycone?“

„Pro ně jsem Amaycon.“

„Vy jste před tím učil na jiný škole pod jménem Jonáš Amay-
con?“

„Co to mele?“ zavrčela holka s divným diamantovým krkem.

„Tak počkat,“ řekl rezolutně Aichiel, „ať v tom nemáme
zmatek. Tohle je Xyona,“ ukázal na černovlásku s diamanty,
„tohle je Rolyfyr,“ ukázal na kluka se zeleným čírem, „vedle je
Belphor,“ ukázal na rozčepýřeného modročka, „a tohle Chi-
nooka,“ ukázal na rudovlasou sběratelku náramků. „Ta je něco
podobného jako tam u vás ty,“ otočil se na Tomáše.

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Prostě postrach školy. Absolutní průšvih.“

Chinooka na Tomáše znova zaměřila své zelené oči s janta-
rovými panenkami. A nyní v tom pohledu už ani nebylo tolik
pohrdání, jako spíš špetka obdivu. Tomáš se jen ušklíbl. To asi

v tý jejich škole musí být samí šprti, když jediným postrachem je nějaká holka. Fakt směšný.

„Takže teď, když máme seznamovací večírek za sebou, by mě zajímalo, jak jste se sem dostali,“ otočil se na Chinooku.

14.

Všichni se posadili na žíněnku, kromě Chinooky a Xyony, které si vylezly na švédskou bednu.

„Byli jsme v hladomorně,“ ujala se slova Chinooka, „a to nám ani nebudeš věřit kvůli čemu. Já s Belphorem...“

„To mi nemusíš popisovat,“ přerušil ji Aichiel. „Je mi jasné, že jste tam všichni byli nevinně a omylem. Ostatně mám dojem, že hladomorna je vašim nejčastějším místem výskytu.“

„O čem to mluví?“ zeptal se Tomáš.

„O tom samém, jako když ty seš po škole,“ řekl Aichiel a otočil se zpět na Chinooku. „Pokračuj.“

„No a najednou se to celý začalo točit jako na kolotoči. Tak jsme si mysleli, že dělá nějaký psí kusy zase ta potrhlá Eoryla, protože to by tak akorát odpovídalo její inteligenci.“

„Hele, poznámky směrem k pedagogům klidně vynech.“

Chinooka se ušklíbla.

„No a to je vlastně celý. Podlaha hladomorny pak zmizela a vcucnul nás nějaký vír a ocitli jsme se v místnosti, kde byly jenom jedny dveře. A když jsme je otevřeli, tak tam byla tamta místnost,“ ukázala k otvoru s tělocvičným nářadím.

„Takže to spojení fungovalo,“ hlesl téměř neslyšně Aichiel.

„Jaký spojení?“ zeptala se Xyona.

„Chtěl jsem se dostat zpátky, to je celé. A to znamenalo navázat spojení mezi oběma sférami a vytvořit portál. K tomu jsem potřeboval někoho na druhé straně, tedy u vás. Vybral jsem si Myagala. Pokud se to tedy povedlo, měl by tu taky někde být.“

„Zatím jsme tady nikoho kromě vás neviděli,“ řekla Xyona.

„Začíná mi to docházet,“ řekl poněkud rozpačitě Aichiel. „Ta vlna astrální energie, která mi dala tolik práce, tak místo vytvoření a aktivace portálu vytrhla kusy z obou škol a připojila je k sobě. Takže ve svém výsledku byl cíl vlastně splněn. Dá se přejít z jedné školy do druhé. Ovšem jen do jejich částí, které byly společně vrženy do jedné astrální roviny. Bohužel úplně jiné, než byly jejich původní pozice.“

„Takže ve svém výsledku,“ řekla s úšklebkem Chinooka, „jsi to prostě zmršil, velectěný velkovévodo.“

Aichiel neřikal nic.

„Stejně jako my ten rituál Eoryly,“ přidal se Rolyfyr. „Tý zase chytly hadry a vlasy.“

Aichiel neudržel vážnou tvář a musel se zasmát. Kolegyni Eorylu totiž taky nemusel.

„Mám dojem, že tohle je trochu vážnější než nějaký ubohý hořící vlasy,“ zavrčela Xyona.

„Tak počkejte,“ ozvala se Klára, „když jste si teda tak hezky vysvětlili, oč vlastně jde, tak byste to mohli vysvětlit i nám, ne? Protože já jsem úplně mimo a to určitě mluvím i tady za Toma.“

Tomáš přikývl na souhlas. Aichiel se k nim otočil.

„Já jsem původně z jiné školy. Z té, odkud jsou tady Chinooka a spol. Je to škola v jiné astrální sféře.“

„Jako kde? V jiném okrese?“

„Ne,“ zavrtěl fyzikář hlavou. „Dejme tomu, že v jiném vesmíru.“

„To se asi taky bere až na univerzitě, co?“ ušklíbla se Klára a Aichiel se na ni podíval s beznadějí v očích.

„Ber to tak,“ otočil se zpět na Kláru, „že tady ta rozkošná stvoření jsou prostě z druhé strany. Z astrálu. A já taky. A při mém pokusu vrátit se na svou domovskou školu, kam patřím, asi došlo k nějaké chybě. Prostě my, co jsme teď tady, jsme tu být neměli. Měl jsem tu být jenom já. A navíc jsme zůstali trčet někde v půlce. V půlce mezi astrálním a pozemským světem.“

Tomáš zíral na Chinooku.

„To jako..., to jakože ona..., je něco jako démonka?“

„No..., dalo by se to taky tak říct. I když zatím poněkud nedovyvinutá,“ ušklíbl se Aichiel.

„Tak hele,“ zavrčela Chinooka, „o tom, kdo je tady dostatečně vyvinutej, bysme si mohli ještě chvilku povídat. A hlavně o tom, kdo zmršil přechodový portál a díky němu jsme teď v jakési..., panoptikální...“

„Já vím, žes chtěla říct nějaké vulgární slovo. Ale to všechno se vyřeší, neboj. Začínám být v obraze, co se asi stalo, a budu pracovat na tom, abych to napravil.“

„Chcete fakt říct,“ ozval se opět Tomáš, „že tady ta...,“ ukázal na Chinooku, „ta hvězda jasná s dětskými náramky..., a celej ten její karnevalovej doprovod, co netuší, že punk je už dvacet let mrtvej, jsou jakože bytosti z nějaký připitomělý fantasy?“

„Seš teda nějakěj přechytralej, vogo,“ procedila mezi zuby Chinooka a podívala se na fyzikáře. „Teda upřímnou soustrast, velkovévodo, jestli jsi musel bejt nějakěj čas mezi těmato pablama.“

„Vidím, že si budete rozumět,“ řekl Aichiel kysele. „Nevíte aspoň, jaká část se urvala z astrální školy?“ zeptal se Chinooky.

„Ti říkáme, že jsme skončili v tom skladu s míčema.“

„Tak to budeme muset prozkoumat. A hlavně zjistit, kdo je tu od nás ještě kromě vás. Protože se vsadím, že tu bude někde i hrabě Myagal. Právě s ním jsem se totiž spojoval a musel být v tu chvíli někde hodně blízko vás.“

„V hladomorně teda s náma určitě nebyl, to bych si ho všiml,“ ozval se Rolyfyr s očima upřenýma na Kláru.

„A máte tam taky matiku?“ zeptala se Klára Chinooky.

Ta se zmateně podívala na Aichiela: „To jako myslí astrologii?“

„Něco podobného,“ řekl Aichiel.

Tomáš si fyzikáře tázavě změřil. Teď ho viděl úplně jinýma očima. Fyzikář, který vlastně vůbec není fyzikářem. Jonáš Aichiel, který ale žádným Aichielem není, protože je velkovévodou Amayconem. Profesor, který vlastně ani není lidskou bytostí. Přeběhl mu z toho mráz po zádech.

15.

Aichiel otevřel dveře pod druhým basketbalovým košem a Klára s Tomášem nestačili zírat. Byla za nimi školní chodba před fyzikální učebnou.

„To není možný,“ hlesl Tomáš, když všichni vyšli ven a Aichiel za nimi zavřel dveře.

Tomáš se rozhlédl na obě strany a pak znova na dveře, kterými právě prošli. Byly to dveře do úklidové komory.

„Cože?“ vykřikl nahlas, přistoupil k nim a znova je otevřel. Žádná tělocvična už za nimi ale nebyla. Jen malá úklidová komora se studnou.

„Říkal jsem vám přece, že je to velice nestabilní,“ řekl Aichiel za jeho zády.

Tomáš dveře zavřel a potom je znovu rychle otevřel. Pořád úklidovka se studnou.

„A nebylo by dobré to teda nějak stabilizovat?“ otočil se na Aichiela.

„Nebylo. Zaprvé to nedokážu a zadruhé by nám to zkomplikovalo cestu ven.“

Všichni se vrátili do fyzikální učebny, kde zbytek trosečníků utrpěl šok z toho, že se jich vrátilo skoro dvakrát víc, než jich odešlo.

Aichiel všem představil Chinooku, Xyonu, Rolyfya a Bepplhora, jejichž přítomnost jim vysvětlil stejně jako před tím v tělocvičně svým dvěma žákům. Že došlo k neřízenému průniku dvou škol, přičemž ta druhá je astrální. Školník Babák jen zakroutil hlavou a stejně mu nevěřil ani slovo. Spíš si myslel, že zde zůstalo taky pár členů divadelního kroužku. Profesorka Klimovičová mu taky nevěřila, nicméně byla na pochybách, jelikož ani jednoho z nových žáků neznala. Naproti tomu Bára Neuburgová Aichielovi věřila, jelikož jiné logické vysvětlení ji nenapadlo. A šokující vizáž nových trosečníků opravdu napovídala spíše tomu, že jsou odněkud úplně odjinud, protože takhle by je do školy asi nepustili. Tedy určitě ne do té, ve které učí.

Markéta obdivovala Xyonin krční piercing a Martin Rolyfyrovo zelené číro.

„Vážení,“ ujal se slova Aichiel, když šok všech přítomných trochu polevil, „navrhuji vytvořit dva průzkumné týmy. Mys-

lím si, že nějaké spojení s původními školami zůstalo určitě zachováno, a jde jen o to jej objevit. Trochu nám to ztíží fakt, že sféra, ve které jsme se ocitli, je velice nestabilní a samovolně se přeskupuje. Ovšem i možnosti tohoto přeskupování jsou omezené. Může pracovat pouze s prostorami, které zde již jsou a nejsou schopny vytvářet nové.“

Školník Babák jen nechápavě zakroutil hlavou.

„Tak nevím, jestli jsem ještě při smyslech, nebo prožívám nějakou šílenou sen.“

„Takže kdo se hlásí do skupiny jedna, kterou povedu já?“ zeptal se Aichiel a zadíval se automaticky na Tomáše.

Ten se podrbal na hlavě.

„To jako myslíte i členy pedagogického sboru?“ ozvala se profesorka Klimovičová a natáhla si nohy, podobající se končetinám odrostlého hrocha, čímž dala zřetelně najevo, že ona po nějakých průzkumných procházkách rozhodně netouží.

„Není třeba, aby se toho účastnili dospělí.“

„To je dobře. Já se totiž přesouvám do kuchyně.“

„Paní profesorko,“ zvedl ruku Tomáš, „chtěl jsem vám akorát..., teď nevím, jak bych vám to řekl...“

„No, co zase máš?“

„Prostě za těma dveřma s nápisem sklad potravin je cihlová zeď.“

Zeměpisářka se ušklíbla.

„Píši ti další poznámku, Klusák.“

„Tak promiňte.“

„Ale pokud tam byla zeď,“ ožila Klára, „tak by tam už teď třeba ani být nemusela. Protože za dveřma úklidovky taky pak najednou bylo něco jiného.“

„To je pravda,“ odsouhlasil Aichiel. „V žádném případě tam ale nebude původní sklad. Nedoporučuji otvírat.“

„Pane kolego,“ podívala se na něj přísně Klimovičová, „vy taky máte strach, že bych ho vybilila?“

Aichiel zakroutil hlavou. „Ne. Říkám to jen proto, abyste se nevyděsila.“

„Já už jsem na strašení stará,“ zavrčela zeměpisářka.

„O.K. Takže navrhuji, aby si dospělí zřídili základnu v kuchyni, a já s děckama to projdeme.“

„Nejsme žádný děcka,“ připomněla rezolutně Chinooka.

„No a kdo povede tu druhou skupinu?“ zeptal se Tomáš.

„Předpokládám, že si ji vezme na starost Chinooka.“

„Jasně, to zvládnou,“ řekla sebevědomě ohnivá démonka.

„Pane profesore,“ zadíval se na fyzikáře Tomáš. „Nic proti... Ale jestli si myslíte, že holka zvládne vedení druhé průzkumné skupiny...“

„Co zas má?“ zavrčela Chinooka s blesky v očích.

Tomáš se na ni pohrdavě podíval.

„Uvidí prvního pavouka nebo myš a bude na stropě i s těma svejma chřestícíma náramkama.“

„Amaycone,“ otočila se Chinooka na fyzikáře, „kam jsi nás to sakra dostal? Dyť ten je snad úplně mimo.“

„Počkejte..., počkejte, uklidněte se,“ rozpřáhl ruce fyzikář. „Nakonec to není tak špatný nápad, aby byly skupiny pomíchané a aby v nich byl vždycky někdo, kdo zná taky školu z protější sféry.“

„O.K.,“ zavrčela Chinooka, „ale rozhodě nemůže být vedoucím skupiny nějakej přechytralej exot z pozemskéjch bílkovin, co nevystrčil čumák za okraj svý sféry. Dyť je totálně mimo.“

„Nemá ta krasotinka nějaký komplex?“ ušklíbl se Tomáš.
„Nechte toho už!“ okřikl je Aichiel. „Bude to teda takto. V prostorách pozemské školy bude vedoucím skupiny Tomáš a v prostorách školy astrální Chinooka. Souhlasíte?“ Chinooka neochotně přikývla a dodala:

„Doufám, že ho u nás dostane první astrokočka, na kterou narazí.“

„A tebe zase naše první myš, ty nádhero astrální,“ neodpustil si Tomáš.

„Já bych ty dva spolu nepouštěla, porvou se,“ vložila se do diskuse Neuburgová.

„Myslím, že budou mít jiné starosti než se spolu rvát,“ poznamenal Aichiel. „Se mnou tedy půjde Rolyfyr za astrál a Klára za pozemskou školu. Co tomu říkáš?“ otočil se na Kláru.

Přikývla.

„A co Martin? Nebo ty tu zůstáváš s dospělými?“

„Ne, já jdu taky. Tam, kde bude Máša.“

„Myslel jsem, že Máša jde s náma,“ zarazil se Tomáš, protože chtěl být ve skupině s ní.

„Já bych radši s panem profesorem,“ hlesla Markéta, což Tomáše zklamalo.

„Dobrá... Takže skupiny jsou rozděleny následovně,“ rozhodl Aichiel. „Já, Rolyfyr, Xyona, Markéta, Martin, Klára a druhá skupina je Chinooka, Belphor, Tomáš a Kuba. Souhlas?“

Nikdo neprotestoval.

„A já si skočím do knihovny pro kafe,“ řekla profesorka Neuburgová.

„A pak se přešuněte rovnou do kuchyně,“ poradila jí Klimovičová a porada byla u konce.

II.

ŽIVÁ JESKYNĚ

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.